

Gaudí

Božji arhitekt

Gaudí

**Božji arhitekt
(1852 - 1926)**

© Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí
Barcelona - 4th edition – May 2007

KAZALO

Uvod.....	5
Gaudíjevo življenje	6
Njegove krščanske kreposti	14
V sluhu svetosti.....	21
Postopek razglasitve za blaženega.....	26
Osebna pobožnost in priprošnje	29
Molitev osebne pobožnosti	31
Bibliografija	32

PREDSTAVITEV

V jeseni 1982 je sveti oče Janez Pavel II. obiskal Barcelono. Pred veličastno Gaudíjevo arhitekturo je ob običajni slovesni molitvi angelovega češčenja rekel: »Ta cerkev Svete družine je delo, ki še ni dokončano, vendar ima trdnost že na začetku; spominja in združuje drugo zgradbo ... drugo zgradbo, ki je zgrajena iz živih kamnov: družino kristjanov, kjer vera in ljubezen rasteta in se razvijata brez prekinitve. Bog blagoslovi vaše družine!«

Sagrada Familia – cerkev Svete družine se je spremenila v zgradbo, ki zaznamuje Barcelono. Njeno silhueto pozna ves svet. Dnevno prihajajo tisoči obiskovalci s petih kontinentov. Njene izvirne arhitekturne oblike združujejo simboliko, ki izvira iz narave in krščanske vere.

Za tem odličnim delom – tako kot za drugimi verskimi kot civilnimi, ki so razglašeni za svetovno dediščino – je lik in duh globoko vernega umetnika, ki ni nikoli podvomil v to, da je arhitekt in je znal združiti svojo vero in svoje življenje v božjo slavo: Antonio Gaudí i Cornet.

Leta 1915, ko je apostolski nuncij v Španiji mons. Ragonesi obiskal gradnjo in poslušal razlago Gaudíja, mu je rekel: »Vi ste Dante arhitekture in vaše delo je največja poezija krščanstva v kamnu.«

GAUDÍJEVO ŽIVLJENJE

Antoni je bil krščen v župnijski cerkvi Sant Pere de Reus - nadškofija Tarragona - 26. junija 1852. Rodil se je dan prej zakoncema Francescu Gaudíju (iz Riudomsa) in Antoniji Cornet (iz Reusa). Družinsko okolje je zaznamovalo njegovo poklicanost že v najnežnejšem otroštvu. V očetovi kleparski delavnici v Reusu se je naučil razmišljati in delati s prostorninami in oblikami. V starinski hiši v Riudomsu pa so njegove oči spoznavale sredozemsko svetlobo in najčistejše podobe kamnov, rastlin in živali: naravo, ki je vedno bila zanj velika njegova velika učiteljica.

Antoni je kot otrok zbolel za revmatično vročico in bolezen ga je spremljala večji del življenja. Kljub temu je bilo njegovo telo na videz čvrsto. Umril je, ker ga je povozil tramvaj, star 73 let. Lahko bi živel bistveno dlje, ker je njegov oče umrl v 94. letu in bil pri moči do zadnjih dni življenja.

Po končani osnovni šoli je bil dijak katoliške gimnazije piaristov (ustanovitelj reda: sv. Jožef Calasanz) v Reusu, kjer je dobil trdno versko vzgojo. Kasneje se je preselil v glavno mesto, kjer je študiral arhitekturo (veliko strast svojega življenja) na Visoki tehnični šoli arhitekture v Barceloni.

Antoni Gaudí med procesijo Svetega Rešnjega Telesa
pred katedralo v Barceloni leta 1924;
star je 72 let.

Leta 1.878 je pridobil diplomu arhitekta, vmes pa delal kot pomočnik pri poznanih inženirjih in arhitektih, daje lahko plačal stroške študija. Zanimal se je za humanistiko, zato je obiskoval predavanja filozofije, estetike in zgodovine na barcelonski univerzi, sodeloval na koncertih in gledaliških predstavah, bral poezijo in klasike in obiskoval najpomembnejše spomenike in pokrajine dežele. Vsa spoznanja je uporabil pri ustvarjanju arhitekture v najširšem in kompleksnem pomenu besede. Umetnost, pojmovano kot ustvarjanje na podlagi vzorcev in sledi zakonom razkritih v naravi – mojstrsko delo Stvarnika, kjer odseva Resnica in Lepota, – je Gaudí razumel kot edini cilj njegovega življenja.

Antoni Gaudí ni objavil knjig, čeprav je bilo na stotine knjig objavljenih o njem. Tudi ni imel predavanj, je pa mnogokrat razlagal o svoji dragi Sagradi Familii neštetim obiskovalcem, tako slavnim kot običajnim, ki so se zanimali za njegovo delo. Svojim sodelavcem in učencem je dajal bogate nasvete in življenjska vodila, polna človeške in krščanske modrosti. Oni so jih kasneje zbrali in objavili po njegovi smrti: to so njegovi najpomembnejši zapiski.

Ni se poročal. Skrbel je za svojega očeta v njegovi dolgi starosti in za osirotelo in bolešno nečakinjo, ki sta sestavljala njegovo majhno družino. Vedno je bil zelo pozoren do kolegov, sodelavcev in delavcev na delih, ki je vodil, Z njimi je ohranjal zvesta in trdna prijateljstva.

Leta 1883, pri enaintridesetih letih, je sprejel naročilo za dela pri cerkvi Sagrada Familia (Sveta družina), ki so bila začeta malo prej. Že od vsega začetka se je poistovetil z verskim ciljem zadostilnega templja, ki ga je ustanovil pobožen knjigarnar Josep Maria Bocabella z Duhovnim združenjem sv. Jožefa, »da bi se prebudila mlačnost zaspanih src, ogrela dobrodelnost in pripomogla k temu, da bi se Gospod usmilil države.« Gaudí je posvetil svojo umetnost in vso svojo energijo v službo božje slave vsa leta, ko je bil pri tem delu, predvsem zadnjih deset let svojega življenja, ki jih je posvetil izključno njemu.

Prijateljstvo Gaudíja z nekaterimi kleriki – škofi: njegov duhovni vodja častitljivi Torras i Barges iz Vica, Campins iz Mallorce in Grau iz Astorge; duhovniki: ustanovitelj Kongregacije sv. Terezije Deteta Jezusa San Enric d'Ossó, župnik pri Sveti družini msgr. Gil Pares in Agustí Mas, govornik, ki je bil njegov spovednik – mu je zelo pomagalo pri razumevanju načel liturgije in socialnega nauka Cerkve, ker so bili ti dobri duhovniki resnični prenovitelji s svojim načinom razumevanja krščanskih obredov in socialnega reda.

Gaudí je že v mladosti uvidel socialne probleme svoje dobe in je imel posluš za življenjske pogoje delavcev. Svoja zgodnja zanimanja je izrazil z arhitekturo na Delavski zadrugi Matronesese. To je bila prva tovarna v lasti delavcev v Španiji. Kmalu je opazil, da ostra nasprotja njegovega

časa ne morejo najti rešitve v materialističnih mesianizmih, temveč v konkretizaciji socialnega nauka Cerkve. Leta 1910 so praznovali v Colonii Güell Katoliški socialni teden ob navzočnosti raznih prelatov, ki so obiskali tovarno Eusebija Güella, velikega zaščitnika, mecena, prijatelja in naročnika Gaudía. Obiskali so tudi kripto cerkve, ki jo je arhitekt gradil za tamkajšnjo delavsko kolonijo.

Po smrti svoje nečakinje leta 1912 je živel sam v hiši v parku Güell in se v oktobru 1925 preselil v studio v Sveti družini.

Prepričan, da brez žrtvovanja ni mogoče nadaljevati dela, se je odrekel materialnim dobrinam in živel v molitvi in pokori. Živel je ubožno in bil skoraj siromak, ki je prosil miloščino vse mogoče ljudi za nadaljevanje zgradbe Svete družine. V zadnji tretjini svojega življenja je po maši običajno preživel delovni dan pri delu do pol šestih, ko je peš odšel do cerkve sv. Filipa Nerija, zelo blizu stolnice. Tam je opravil osebno molitev in poklepetal s svojim duhovnim vodjem.

Fizična aktivnost – dolgi pohodi – je bila potrebna za blaženje njegovega revmatizma. V ponedeljek, 7. junija 1926, ko je že prehodil dober del vsakodnevnega sprehoda, ga je povozil tramvaj na progi 30 (od Slavoloka zmage do trga Katalonija) na Gran Vía v višini ulice Bailén. Tisti, ki so mu priskočili na pomoč, ga niso prepoznali, ko so videli borno opravo in so ga odnesli v bolnišnico Svetega Križa.

Zgodilo se je, kot je želel in nekajkrat izrazil Gaudí: Umreti reven v bolnišnici krščanskega usmiljenja, sprejet le iz ljubezni do Boga. Prejel je bolniško maziljenje, naslednji dan je obdan od najbližjih pri polni zavesti prejel zelo zbran sveto popotnico in spregovoril nekaj besed. Umrl je dva dneva pozneje, 10. junija 1926, ko je izrekel poslednje besede: »Amen. Moj Bog. Moj Bog.«

Gaudíjeva delavnica. Na tej delovni mizi je običajno tudi skromno poobedoval.

Njegov pogreb je bil velikanska manifestacija žalovanja državljanov, od civilnih in cerkvenih voditeljev do preprostih ljudi. Položili so ga v kripto Svete družine, v kapelo Karmelske Matere božje. Tam počivajo njegovi ostanki, ki jih vedno spremljajo ljudje, jih obiščejo ali pa prosijo za priprošnjo pri Bogu.

NJEGOVE KRŠČANSKE KREPOSTI

Antoni Gaudí je imel jasno védenje o človeški naravi z vsemi nagnjenji, ki jih ima. Poskušal je spoznati in popraviti svoje napake, posebno posledice svojega odločnega in močnega značaja, značilnega za ljudi iz Baix Campa iz Tarragone, njegove rojstne pokrajine. Močno si je prizadeval za evangeljsko popolnost, ki je vedno temeljila na ljubezni do Boga in služenju drugim. Zvesto je sledil katoliški morali in ko se je popolnoma posvetil gradnji cerkve, je zapustil lagodje in zunanji blišč, ki ga je užival kot mlad arhitekt z velikim poklicnim ugledom.

Svojo **VERO** je od krsta hranil s pobožnostjo svoje družine. Njegova mati je bila zelo predana Devici usmiljenja, zavetnici Reusa. Dobro versko izobrazbo je dobil tudi v gimnaziji. Kot je izrazil v zadnjih letih življenja, je v tej gimnaziji prišel do spoznanja vrednosti božje zgodovine odrešenja človeka po Kristusu, ki je bil utelešen in darovan svetu po Devici Mariji. To globalno stvarnost, kristološko-marijansko, je vklesal v kamen, v svojem najvažnejšem arhitektonskem spomeniku: La Sagrada Familia – Sveta družina.

Občutljiva duša Gaudía je brnela v **BOŽJI LJUBEZNI**, ko je prisostvoval evharistiji, obredom liturgije ali ljudskim pobožnostim. Ta ljubezen se je preoblikovala v **LJUBEZEN**

DO BLIŽNJEGA: do družinskih članov, prijateljev, sodelavcev, domovine, jezika in kulture. Hodil je na ekskurzije in se neposredno srečeval z ljudmi, pokrajini, običaji in spomeniki v vseh kotičkih svoje Katalonije. Obe ljubezni sta se ukoreninili v velikodušnem žrtvovanju in ljubezni do križa. S tem simbolom je dokončal vse svoje stavbe, tako verske kot civilne.

Gledano samo s človeškimi očmi je bilo njegovo življenje polomija. Nekatera velika dela, ki jih je načrtoval, niso bila niti začeta. Nobeno delo ni bilo popolnoma dokončano, mnoga pa so bila tarče kritike in nerazumevanja uradnih intelektualcev njegovega časa. Samo majhno jedro prijateljev in vizionarskih umetnikov ga je občudovalo, skupaj s preprostimi ljudmi in z otroki.

Gaudí je bil zelo **POBOŽEN** človek. Vsak dan je bil pri maši in prejel obhajilo. Branje in premišljevanje evangelija se je odražalo na likovnih predstavitvah skrivnosti Jezusovega življenja, ki krasijo pročelje Rojstva in ki jih je narisal za druga pročelja: za Trpljenje in za Slavo. Ko je razlagal obiskovalcem dela na cerkvi, je bila njegova razlaga čudovit **APOSTOLAT NAUKA**. Evangeljski prizoru so ob zvoku njegovih besed naredili vtis na vsakega, ki se je oddaljil od verskega življenja.

Ljubil je **LITURGIJO** in kot arhitekt je poudaril, da je v njej prvotna vloga cerkva, ki jih je načrtoval. Vse ostalo bi

moralo biti podrejeno liturgiji. Častil je Presveto Devico in njenega moža svetega Jožefa. Njegova dela, tudi posvetnega značaja, so kronane s križem štirih vej, ki v mnogih primerih ima anagram Sagrade Familie: »JMJ«, Jezus, Marija in Jožef.

Hišo »Mila«, poznano kot »Pedrera«, si je zamislil kot poklon Devici Rožnega venca, z marijanskimi zgodbami vgraviranimi na kolonadah in pobožnih in poetičnih zapisih na stropih in na zunanosti venčnega zidu na zadnjem nadstropju. Veličastna podoba Naše Gospe, obdana z nadangeloma sv. Mihaelom in sv. Gabrijelom, naj bi bila krona zgradbe. Lastniki niso dovolili postavitve. Gaudí je zapustil projekt in rekel, da ne bi sprejel pogodbe, če bi v naprej vedel za zavrnitev.

Teološke in moralne kreposti, ki jih je udejanjal, so temeljile na globoki **PONIŽNOSTI**, ki je bila naravna in trdna. Vedno je smatral, da je njegov izjemni umetniški talent, ki se je kazal v neverjetni zmožnosti, da je snoval neobičajne oblike v prostoru, božji dar. Nikoli se ni bahal z njim.

Gospod Lluch, pohištveni mizar in dekorater, sin uglednega umetnika lesa, piše v svojem pričevanju, da je njegov oče, učenec Likovne akademije, obiskal s svojimi sošolci dela pri Sveti družini. Gaudí sam jim je postregel z razlago in podrobnostmi. »Moj oče - pripoveduje - se mu je pribli-

Etsuro Sotoo,
japonski
kipar v Sveti
Družini,
razlaga
japonski
cesarski
družini fasado
Rojstva.
Zadaj je
Jordi Bonet,
arhitekt Svete
Družine.
Levo od Etsura
je prof. Joan
Bassegoda,
predstojnik
katedre
Gaudí in
najuglednejši
poznavalec
njegove
arhitekture.

žal, da bi ga fotografiral. Toda Gaudí ga je ustavil s kretnjo in rekel: *'Ne iščite človeške slave. Slava je za Boga'*.«

Gaudíjev prijatelj, zelo zahteven v moralnih vprašanjih, se je odločil da bo zbral vse predstavnike politike, umetnosti, znanosti ipd, ki bi se jih dalo predstaviti kot vzornike, predvsem za mlade. Seznam, ki ga je oblikoval, je vseboval veliko uspešnih ljudi. Toda ko je zvedel za njihove napake, jih je črtal. Črtal je toliko časa, da sta ostala na seznamu le dva. Lepega dne je srečal Gaudíja in mu povedal svoje razočaranje: »Poglejte, od tolikih oseb, ki sem jih izbral, sta samo dva človeka popolna.«

»*In kdo sta?*« je vprašal Gaudí.

»Vi in učitelj Millet.«

»*Torej tudi naju izbrišite. Mar ne veste, da pri maši v Slavi pravimo: Samo ti si svet ...? Svet je samo eden.*«

Učiteljica Rosa Parés, nečakinja župnika Svete družine, pripoveduje v svojem pričevanju, daje njen oče prišel v cerkev z namenom, da bi bratu, župniku Gilu Parésu sporočil o nosečnosti svakinje (imela je že 13 otrok). Rekel je: »Ah, Gil! Paquita spet pričakuje otroka! Uboga!«

Gaudí, ki je bil prisoten, ga je popravil: »Zakaj uboga? Ko naš Gospod da otroke, že ve zakaj jih da.«

Kajti arhitekt je bil človek, ki je živel v krščanskem **UPANJU** in je zaupal v Božjo previdnost.

Njegovi izbruhi ko je uporabljal ostre izraze ob pikolovskih in domišljavih osebah, niso bili v skladu z Gaudíevim krepostnim življenjem. Vedel je za to svojo pomanjkljivost in se je boril proti njej. Bil pa je **VESEL** in je užival v šalah. Bil je prijatelj ljudi in posebej priljubljen pri otrocih. Pripoveduje Rosa Parés: »Otroci, ki so tam živeli, so se igrali ... Don Anton, ko nas je videl, se nam je približal in nam kaj rekel. Izgled dobrega človeka z rokami čez plašč, ki ga je nosil skoraj vedno - nam je vzbujal zaupanje in smo pritekli k njemu. Teta Marija nas je kregala: »Ne motite Don Antona!« Toda on ji je rekel:

»Ne veš, da je naš Gospod hotel, da so mali tukaj?«

Posebno je ljubil **REVŠČINO**. Zatrjeval je, da *»revščina prinaša eleganco in lepoto; bogastvo prinaša obilje in zapletenost, ki ne moreta biti lepa.«*

Bil je herojsko marljiv. O dobro opravljenem delu je menil: *»Na splošno ljudje, ko nekaj delajo in se to bliža dobremu, zavrnejo izboljšanje in se zadovoljijo z doseženim. To je napaka: ko je nekaj na poti k popolnosti, naj se izpopolni do najboljšega.«*

Vedno je bil zelo skromen, tako pri stanovanju kot pri in hrani. Prepričanje bil, da je razlog za razcvet družine v žrtvovanju posameznika. Posebno spokorno in v odrekanju hrane je živel v postnem času. Leta 1894 bi zaradi stradanja skoraj umrl.

V SLUHU SVETOSTI

Že ob Gaudíevi smrti je bilo v Barceloni splošno prepričanje, da ni dvoma o njegovi svetosti in herojskih kreposti.

V letu njegove smrti je pomembna založba objavila zvezek »Antoni Gaudí: življenje, delo, smrt«. Vseboval je besedila 17 piscev, ki so hvalili umrlega umetnika.

Msgr. Manuel Trens, ki je bil direktor škofijskega muzeja, je svoj članek naslovil »Božji arhitekt« in načrtal pogled na strokovnjaka, predanega ustvarjanju Svete družine, delu, navdihnjenemu od Boga. Arhitekt J. F. Ráfols je prišel do zaključka, da Gaudía ni mogoče razumeti, če odmislimo vero.

Ena izmed redovnic, takrat novinka, ki je skrbela za gospodinjstvo v njegovem domu v Parku Güell, je izjavila: »Bil je svetnik. Vedno znova sem prepričana o tem in danes - bilo je leta 1962 - vidim, da zasluži biti na oltarjih.«

Msgr. Francesc Baldelló, škofijski duhovnik, ustanovitelj »Amics dels Goigs« in priznan muzikolog, ki se je mnogokrat srečeval z Gaudijem od leta 1915, je objavil članek v reviji »Temple« aprila 1971. V njem objavlja zadnje besede s proslave v čast arhitektu, organizirane s strani društva »Fomen de les Arts Decoratives« (FAD): »Srčno želim, da naslednjič sodeloval pri Gaudíevi proslavi, ki bi sovpadala

z začetkom procesa o njegovi beatifikaciji.« Njegove želje so bile skupne vsem udeležencem proslave.

Zakaj se ni začel prej formalni postopek za beatifikacijo arhitekta, ki je umrl v duhu svetosti? Razlog je isti kot pri ostalih redkih postopkih za beatifikacijo vernih laičnih kristjanov. Drugače je kot pri postopkih duhovnikov, redovnikov in redovnic: za njimi ni ustanove, ki bi posvetila čas in ekonomska sredstva za dolgotrajno in težavno vodenje postopka, ki je povezano s temi procesi.

Ko je skupina katoličanov ustanovila **ZDRUŽENJE ZA BEATIFIKACIJO ANTONIJA GAUDIÁ**, so bili ljudje navdušeni in je široko odmevalo v španskih in mnogih tujih medijih.

Prvi je prispel dar msgrja, Joana Martíá, škofa iz Urgella, pospremljen s pismom, kjer je naznanjal, da se pridružuje pobudi.

Mons. Joan Carrera, pomožni škof Barcelone, je izjavil v »La Vanguardia« (20. oktobra 1992), da se mu zdi predlog legitimen in razumen, ter ga gleda z resnično simpatijo, ker sta v Antoniju Gaudíu, velikemu kristjanu laiku umetnost in vera nerazdružljivi.

V januarju 1993 je bil v uradnem biltenu škofije Astorga objavljen članek, ki je podpiral peticijo za začetek procesa Gaudíeve beatifikacije.

Gaudí prejema sv. obhajilo pri zadostilni maši zaradi bogoskrunstva pod zasilno ponjavo, kjer so zdaj ladje Svete Družine.

Kardinal Narcís Jubany, prej nadškof Barcelone, je v predgovor knjige arhitekta Jordia Boneta »Cerkev Svete družine« zapisal: »Nekega dne je zasnoval to cerkev genij arhitekture, ki se je imenoval Antoni Gaudí, 'veliki graditelj tega stoletja', po besedah Le Corbusierja. Bil je človek, ki se je predal z vso dušo delu, ki se ga je lotil in njegova duša je bila globoko krščanska. Zato je velik del njegovih del zaznamovan s krščanskimi znamenji in cerkvami. Ta cerkev Sv. družine je resnično ekstaza mistika.«

Poleg tega sta vzornost Gaudíevega življenja in njegove svetniške slave imela in imata blagodejen vpliv na mnoge ljudi. Med obiskom in študijem njegovega dela leta 1926 se je slavni japonski arhitekt Kenji Imai spreobrnil v katoliško vero. Leta 1991 je tudi japonski kipar Etsuro Sotoo, ki dela pri Sveti družini, zapustil šintoizem in ga je msgr. Carrera krstil. Leta 1996 je severnoameriški podjetnik Charles Teetor, od malega član Krščanske znanosti (Christian Science) in občudovalec Gaudíevega dela, prejel krst v katoliški cerkvi v New Yorku. 19. marca 1998 se je Jun Young-Joo, vodja trgovske zbornice iz Pusana (Koreja) in pobožen budist, ob priliki tamkajšnjih priprav na razstavo o Gaudíu, prepričal o obstoju Boga in se spreobrnil h katolištvu.

POSTOPEK RAZGLASITVE ZA BLAŽENEGA (BEATIFIKACIJE)

10. junija 1992, ob šestinšestdeseti obletnici arhitektove smrti, je skupina katoličanov ustanovila Društvo za beatifikacijo Antonia Gaudía. Nemudoma so objavili obrazec za osebno pobožnost v katalonščini, kastiljščini, angleščini, japonsščini; za tem v italijanščini, nemščini, francoščini, portugalsščini, poljščini in vedno znova v novih jezikih, razširjeno z dovoljenjem nadškofije Barcelona.

13. maja 1994, ko so uspeli zbrati številne informacije o arhitektu, je Društvo za beatifikacijo Antonia Gaudía uradno zaprosilo nadškofijo Barcelona - škofijo, kjer je umrl – za začetek postopka za beatifikacijo. Društvo je bilo ustanovljeno ad hoc in bo nosilo vse stroške, vodenje ipd., ki so združeni s postopkom.

19. marca 1998 je društvo obnovilo Gaudíev grob v kripti Svete družine in postavilo pušico za darove, delo japonskega kiparja Etsura Sotooa. Pušica predstavlja v miniaturni šole pri Sveti družini, ki jih je naredil Gaudí, oblikovane kot presečišče treh src: Jezusa, Marije in sv. Jožefa.

18. aprila 1998 je kardinal nadškof Barcelone imenoval msgr. Lluisa Boneta i Armengola, župnika pri Sveti družini, za vicepostulatorja postopka beatifikacije Antonia Gaudía.

Msgr. Lluís Bonet se je kot vicepostulator takoj vrgel v delo in povzel korake, ki naj bi vodili k odprtju postopka, kot je to določeno po kanonskemu pravu.

Za izpeljavo postopka beatifikacije osebe svetovnega slovesa pravila Svetega sedeža priporočajo soglasje večjega števila škofov. 5. maja 1998 je Škofovska konferenca Tarragone, ki povezuje nadškofije in škofije v Kataloniji, soglasno odobrila začetek postopka beatifikacije.

17. septembra 1998 so bili imenovani člani zgodovinske in teološke komisije z nalogo, da iz teh vidikov preučijo Gaudíevo življenje.

23. septembra 1998 je bilo imenovano sodišče »ad casum«, ki je zbiralo pričevanja še živečih ljudi, ki so Antonia Gaudía poznali osebno, upoštevajoč njihovo visoko starost.

Po končanem delu teološke komisije je nadškofija Barcelone poslala Svetemu sedežu 22. decembra 1999 celotno dokumentacijo in zaprosila za uradni začetek postopka. Z neobičajno hitrostjo je Sveti sedež izdal svoj »nihil obstat« 22. februarja 2000.

Ko so bile premagane vse ovire, se je 12. aprila 2000 z dovoljenjem Svetega sedeža začel postopek za beatifikacijo Antonia Gaudía. Slavnostna seja je potekala v škofijski palači v Barceloni. Predsedoval ji je kardinal nadškof Ricard Maria Carles. Poleg njega so prisegli vicepostulator msgr. Lluís Bonet in člani sodišča: pooblaščen sodnik p. Josep Maria Blanquet iz kongregacije Otroci Svete družine (SF); notar p. Jesús Díaz Alonzo (SF); nadomestni notar br. William Osvald Aparicio (SF) in promotor pravice msgr. Jaume Riera.

Po začetku postopka na škofijski ravni je pooblaščen sodnik s pomočjo tajnikov in vicepostulatorja izvedel vse, kar je predpisano za to dejanje po cerkvenem pravu. Tako je zbiral vso dokumentacijo, ki se je nanašala na Božjega služabnika in poslušal zaslišanja 30 prič, ki so odgovarjale na obširen vprašalnik. Ko se je to delo končalo, je vicepostular prosil gospoda kardinala nadškofa Barcelone, da bi zaključil postopek. To se je zgodilo v nadškofijski palači 13. marca 2003. Vodil ga je kardinal Ricard Maria Carles. Pripravljena dokumentacija (1024 strani) je bila izročena (28. 5. 2003) Kongregaciji za zadeve svetnikov v Rimu. 9. junija istega leta, je začel postopek – rimska faza – na sedežu kongregacije, ki ji je predsedoval podtajnik msgr. Michele di Ruberto z asistenco kardinala Carlesa in predsednika Društva za beatifikacijo, g. Joséja Manuela Almuzara. Pred tem je bila imenovana za postulatorko postopka dr. Silvia Correale (25. 3. 2003). 29. februarja 2004 je redni kongres Kongregacije, ki so ga sestavljali kardinal prefekt msgr. José Saraiva Martins, tajnik, podtajnik, glavni promotor vere (»hudičev advokat«) in glavni poročevalec, ugotovil pravilno vodenje postopka v škofiji Barcelona o življenju, krepostih in svetniški slavi božjega služabnika Antonia Gaudía. 23. aprila 2004 so imenovali za poročevalca msgr. Joséa Luisa Gutiérreza. Tako potekajo dela v Kongregaciji. Tudi verniki, ki se zatekajo k Gaudíu, prosijo za posredovanje in za čudežno dejanje, ki ga lahko podeli le Bog.

OSEBNA POBOŽNOST IN PRIPROŠNJE

Medtem ko potekajo dela za njegovo beatifikacijo, Gaudí podeljuje številne milosti tistim, ki se obračajo k njemu za njegovo posredovanje pri Bogu.

Hči neke gospe, ki je končala študij arhitekture, je imela več let v delu diplomsko nalogo. Bolj ko se je delo zavlačevalo, težje je bilo. Nekega dne je v materine roke prišla tiskovina z osebno molitvijo k Božjemu arhitektu. Odločila se je, da prosi za njegovo posredovanje pri razrešitvi problema. Čez kratek čas je hči predstavila in uspešno izdelala nalogo.

Dve prijateljici, Aurora in M. Teresa, sta zapisali: »M. Teresa je začutila, da mora obiskati Gaudíev grob. Kaj jo je vleklo tja, ni vedela. Ob vstopu v kripto Svete družine je začutila notranji mir kot še nikoli prej. Sledilo je, da sva bili obe deležni Gaudíeve milosti: izginil je ledvični kamen in našlo se je urejeno delovno mesto. Hvaležni sva darovali za beatifikacijo Antonia Gaudía.«

Žena arhitekta iz Valencije je prosila Gaudía, da bi njen mož dobil pomembno nagrado iz arhitekture. Zaobljubila je večji dar Društvu za beatifikacijo Antonia Gaudía. Ko je mož dobil nagrado, je poslala dar in pismo z razlago.

Študentka arhitekture iz Innsbrucka na avstrijskem Tirolskem je izgubila načrte projekta, ki ga je hotela predstaviti, da bi postala najboljša študentka letnika, vendar ni imela kopije. Za posredovanje se je obrnila na Gaudía in ko je najmanj pričakovala, so jih še pravočasno našli: v tajništvu šole so jih bili založili.

Arhitekt iz Madrida, ki je študiral v Barceloni in je vrnitev v mesto izkoristil za molitev na Gaudíevem grobu, piše: »Ob vrnitvi v Madrid sem v osebni molitvi prosil za svaka, ki je bil operiran in bi moral biti ponovno operiran zaradi notranjih krvavitev. V tem trenutku ga pošiljajo domov, zdravega ... «

Gospod iz Barcelone pričuje: »Z 49 leti sem bil brezposeln ali s pičlim delom. Dan po začetku postopka beatifikacije sem bil pred cerkvijo Svete družine. Med občudovanjem stavbe sem se spomnil novice o začetku postopka in takoj obljubil, da če bom našel delo, bom to sporočil Društvu za beatifikacijo. Po različnih zapletih sem dobil zaprošeno zaposlitev ... «

Gospa iz Salte (Argentina) pravi v svojem pismu: »Javno se želim zahvaliti za posredovanje Antonia Gaudía v mojem življenju, da mi je pomagal pri nastanitvi. V manj kot dveh letih sem prišla do stanovanja. In moj sin Pedro je lahko po

13. letih spoznal svojega očeta. Gaudí posreduje pri Bogu za študij mojega sina in za mojo operacijo fibroma ... «

S teh strani vas spodbujamo, da se priporočate k Gaudíu. Lahko molite devetdnevnic: devet dni molite molitev, ki je na podobici:

MOLITEV OSEBNE POBOŽNOSTI

Bog, naš Oče, ki si navdihnil svojega služabnika Antonia Gaudía, arhitekta, z veliko ljubeznijo do tvojega Stvarjenja in k gorečemu prizadevanju k posnemanju skrivnosti otroštva in trpljenja svojega Sina; nakloni mi po milosti Svetega Duhu, da se bom tudi sam posvetil dobro opravljenemu delu in dovoli slaviti svojega služabnika Antonia; podeli mi po njegovem posredovanju priprošnjo (prošnja). Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Jezus, Marija in Jožef: podarite nam mir in varujte družino! (trikrat)

Prosimo, da uslišanja sporočite na naslov:

Društvo za beatifikacijo Antonia Gaudía – Associació
pro Beatificació d'Antoni Gaudí
Apartado de Correos 24094
08080 BARCELONA - Španija

Na ta naslov se lahko obrnete, če želite prejeti podobice, sporočila in več primerkov te brošure.

Iskrena hvala za vaše darove za kritje stroškov postopka beatifikacije. Morete jih poslati na naš naslov ali položiti na naš račun:

La Caixa, račun
IBAN ES62.2100.0810.2902.0067.4014
SWIFT CAIXESBBXXX

Prevedla: **Martina SKRABEČ**
Lektorirali: **Miriam JEREB BATAGELJ - Gregor BATAGELJ**
Koordinator: **Juan MARINČEK**

BIBLIOGRAFIJA

Med mnogimi knjigami, ki opisujejo Gaudíjevo življenje in osebnost, priporočamo:

Rafael Alvarez Izquierdo, GAUDÍ, ARQUITECTO DE DIOS 1852-1926, Palabra (Pº de la Castellana, 210; 28046 Madrid), 2ª ed., 1999.

Joan Bassegoda Nonell, GAUDÍ, Salvat Editores, S.A. Barcelona, 1982 y 2001 (Catalan translation in Ediciones 62, S.A., Barcelona, 1992).

Joan Bassegoda Nonell, EL SENYOR GAUDÍ, Claret, Barcelona, 2001.

Lluís Bonet i Armengol, LA MORT DE GAUDÍ I EL SEU RESSÓ A LA REVISTA “EL PROPAGADOR DE LA DEVOCIÓN DE SAN JOSÉ”, Claret, Barcelona, 2001,

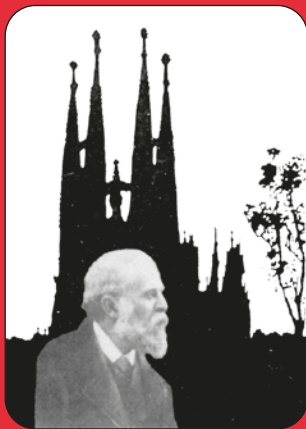
Lluís Bonet i Armengol, LA MORT DE GAUDÍ I EL SEU RESSÓ EN ELS DIARIS I REVISTES DE L'ÈPOCA, Claret, Barcelona, 2000.

Juan Matamala, MI ITINERARIO CON EL ARQUITECTO, Claret, Barcelona, 1999.

Josep F. Rafols, GAUDÍ 1852-1926. Claret, Barcelona, 1999 (facsimil de la edición de 1952).

Josep Maria Tarragona, GAUDÍ, BIOGRAFIA DE L'ARTISTA, Proa, Barcelona, 1999.

Josep Maria Tarragona, GAUDÍ, UN ARQUITECTO GENIAL, Casals, Barcelona, 2001.

***Associació pro
Beatificació
d'Antoni Gaudí***

PO Box 24094
08080 BARCELONA
SPAIN